

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ANDRÉ DE LORDE

ΤΟ ΠΕΘΑΜΕΝΟ ΠΑΙΔΙ

"Ένα πρωί, καθώς διάβαζα τις αναφορές στο γραφείο μου, ο γραμματέας μου μπήκε μέσα και μου άναγγειλε ότι ένας έργατης ήθελε να μιλήσει σ' έμένα—τό διευθυντή της αστυνομίας—προσωπικώς.

Διάταξα να μου τον φέρουν και όταν ήρθε, τον έρώτησα τι μέ ήθελε.

"Αντί άπαντήσεως, έβγαλ' ένα ρόλο χαρτιά από την τσέπη του, άπάνω στον όποιον είχαν γραμμένη με γυναικείο χαρακτήρα ή έπιγραφή: *Πρός τον κύριον Διευθυντή της Αστυνομίας*.

— Έσύ τό βρήκες αυτό ; τον έρώτησα.
— Μάλιστα, κύριε διευθυντά.

Μου είπε τότε ότι έδούλευε επιδιορθώνοντας ένα τοίχο, σ' ένα περίπτερο που βρισκόταν στο βάθος της όδου Βασιζάρφ και ότι ό ρόλος αυτός έπεσε δίπλα του, χωρίς να καταλάβει από ποιά παράθυρο τον έφριξαν. Και ήθελε να μου δώσει αυτά τά χαρτιά, επειδή έγώ είμουν ό μόνος άρμόδιος να τά διαβάσω. Άφου τον εΐχαρίστησα και έφυγε, άνοιξα τό ρόλο και διάβασα :

<15 'Ιουνίου.— "Όταν είμουν μαθήτρια στις καλόγριες, είχα συνηθίσει να γράφω κάθε βράδυ τās έντύπώσεις μου της ημέρας. Θέλω κατά τό διάστημα των ημερών αυτών της άναγκαστικής φυλακίσεως, στην όποία έχω καταδικαστεί, να έμπιστευθώ σ' αυτό τό τετράδιο τις όδυνηρές ώρες που ζω.

Τρεις ημέρες τώρα ζω κλεισμένη έδώ μέσα. Πότε θα τελειώσει αυτή ή δοκιμασία ; Ξέρω βέβαια ότι είμαι άξία να τιμωρηθώ, μ' θά πρ-τιμωισα καλύτερα τό μαρτύριο του τροχού παρά να έξακολουθήσει αυτό τό φριχτό μαρτύριο.

"Όστόσο υποτάσσομαι. Έκεινος θέλει χωρίς άλλο να αισθανόμαι κάθε μέρα που περνά πιο σκληρά την άπώλεια την όποία προ-όκλεσα. "Έτσι εινε τό δίχνο. Δέν είμαι υπεύθυνη για τό θάνατο του παιδιού μου ; "Η φευγάλα μου δέν εΐταν εκείνη που προκάλεσε άμέσως τό θάνατο του μικρού αυτού πλάσματος ; "Όταν τό έγκάτε-λειψα για ν' άκολουθήσω έναν ένοχο έρωτα, ή άγαπημένη μου φωνή του δέν είχε τη δύναμη να μέ συγκρατήσει ; Και όμως μέ πόση δυστυχία, μέ πόση άτιμία δέν έπλήρωσα τό παρασράτημα μ'ας ώρας !... Θά ήθελα να ξεχάσω αυτό τό βδελυρό παρελθόν... Τουλάχιστο θέ θ' άφήσω την πένη μου να ξαναγράψει τίποτε γ' αυτό...

18 'Ιουνίου.— Οί ώρες περνούν άργά. Τι φριχτή φυλακή αυτοί οι τέσσερες τοίχοι του άτελιέ ! Μονάχα τά πουλιά που πετούν μπορώ και διακρίνω και τά σύννεφα που περνούν... "Η γρηά υπηρέτρια μ' άπεχθάνεται πιά. "Όσο για κείνον δέ μου λέει τίποτε άλλο παρά για τό παιδί...

8 'Ιουλίου.— Νά, δεκαεφτά ημέρες τώρα που διαρκεί αυτή ή μακάβρια κωμωδία. "Ο σύζυγός μου έξακολουθεί να παραμένει άδυσώπητος. Χτές, τον παρεκάλεσα, τον ίκέτευσα να βάλει ένα τέλος στην τιμωρία μου, στην έκδίκησή του. Δέ φάνηκε να τον συγκι-νούν τά δάκρυά μου. Δέ μου άπήντησε άλλη μορφή παρά ότι ήμουν κακή μητέρα. Δέ μπορώ πιά ώστόσο, μή όντας πιά μητέρα, να ζω σ'ά να είμουν. Θέλησα να έπαναστατήσω μ'α είχε στα μάτια 'ου μιά έκφραση τόσο άλλόκοτη, ώστε δέν τόλμησα να μ'ην τον ύπακούσω...

"Από τό σημείο αυτό δέν ύπάρχει πιά καμ-μιά ήμερομηνία στα χειρόγραφα.

"Δέν ξέρω πιά πώς ζω. Οί δυνάμεις μου έξαν-τλούνται. Τό παιδί κοιμάται δίπλα μου ή του-λάχιστον εινε ή ώρα που κοιμόταν άλλοτε και πρέπει να κάνω δήθεν πώς τό νοιμίζω, πώς τό πάω στο κρεββάτι μου, πώς τό νανουρίζω με τό άγαπημένο του τραγούδι, πώς τό φιλάω... "Όπως παλιά με τον άντρα μου... "Αχ ! αυτό τό φίλημα, τί πένθιμο και σπαραχτικό συναι-σθημα που μου φέρνει. Δυστυχισμένο παιδί, βρίσκεσαι στο κοιμητήρι, όπου κοιμάσαι για πάντα, μακριά από τη μαμά σου που σ' άφησε και που σ' άγαπούσε όμως τόσο...

Γιατί να γυρίσω πίσω στο σπίτι μου μου-σικά ; Γιατί να μ'ην άνακοινώσω την έπιστρο-φή μου σέ κανένα. Οί γονείς μου, οί φίλοι μου δέν ξέρουν που βρισκομαι... Τό έκανα αυτό γιατί ήθελα ό άντρας μου να ε'ιν' εκείνος που θά με ξαναβλεπε πρώτος, που θά με συγγα-

ρούσε πρώτος... Και παραδόθηκα μονάχη μου στο δήμο μου. Εί-μαι θαμένη έδώ μέσα ζωντανή. Πώς να φύγω, πώς να ξεφύγω από την έπίβλεψη αυτού και της γρηάς ;

Θεέ μου ! φοβάμαι. "Έχω πιά την βεβαιότητα ότι είμαι στα χέ-ρια ενός τρελλού. Δέν έχω πιά καμιά άμφιβο-λία γ' αυτό. Πιστεύειτό το παιδί του ε'ινε ζων-τανό. "Ός τώρα έπίστευα πώς έπαιξε αυτή τη φριχτή κωμωδία για μένα, μ'ά τόν ειδα χτές την ώρα που νόμιζε πώς είτανς μόνος με τη γρηά υπηρέτρια. Είχε πάρει τό παιδί του στα γονατά του, και του μιλούσε με μιά σοβαρότητα και με φυσικότητα τρομαχτική. "Η γρηά φαινό-ταν ότι από εδσπλαγχα υποβοηθούσε την τρέλλα του άφέντη της. "Έτσι κι' αυτός πιστεύει στο άπάνταστο αυτό ψέμμα ! "Έκείνον έπρεπε να έχουν κλεισμένον έδώ μέσα και όμως έγώ είμαι ή φυλακισμένη του. Είμαι στο έλεος της φαν-τασίας του, με συνδέει με τις πλαναισθήσεις του και μου παρουσιάζει ζωντανές τις τρέλλες του. Ποιος θάρθει για να μέ βοηθή-ει ; Μου φαίνεται πώς θά τρελλαθώ...

"Η ώρα που τό έβαζα στη κούνια...

"Από την παράγραφο αυτή των χειρογρά-φων ως την άμέσως παρακάτω πρέπει να μεσο-λάβησθε ένα άρχαίο μεγάλο χρονικό διάστημα, καθώς φαίνεται από τό άλλαγμα του γραφίμα-τος. Και έξακολουθεί :

— Πρέπει αυτό να τελειώσει. Τό πτώμα του παιδιού αναδίδει τώρα μιά άποφορά πνιχτική και σάπια. Δέ μπορώ πιά να τό πλησιάσω, παρά κρατώντας την άναπνοή μου. Και όμως δέ σα-πίζει. Χωρίς άλλο θά βρήκε τό μυστικό τό τό βαλσαμώσει ! Είνε φριχτό ! "Ακούω από χτές ένα χτιστή που δουλεύει γύρω στο σπίτι του. "Αν μπορούσα να έπικοινωνή-νω μαζί του!... να του πετάξω αυτά τά χαρτιά... "Αχ, πρέπει ναρθουν να μ' έλευθερώσουν τό ταχύτερο, αύριο θά ε'ινε πολύ άργά...

"Ακολουθούσαν από κάτω ένα όνομα και μιά διεύθυνση. Τό όνομα που διάβασα μ' έκανε να μείνω κατάπληκτος. Εΐταν τόνομα ενός γλύπτου με μεγάλο ταλέντο, μεγαλοφυΐας όπως λέγαν πολλοί, μ'ά του όποιου ή παραγωγή έδώ και κάμποσον καιρό άπά-ρησκε πιά γούστα του κοινού. "Όλοι είξεραν ότι ή γυναίκα του, πολύ πιά γεα αυτού, τον είχε έγκαταλείψει πρό καιρού για ν' άκο-λουθήσει έναν 'Ιταλό ζωγράφο.

"Έκείνο που μου έκανε έντύπωση σ' αυτά τά φύλλα του ήμερο-λογίου εΐταν ή φανερή αντίθεση που έπικρατούσε μεταξύ της άρ-χής και του τέλους. "Η φυλακισμένη έκανε λόγο στην άρχη για ένα παιδί του όποιου τό σωμα άναπαύσταν στο κοιμητήριο και έπειτα μιλούσε για ένα πτώμα τό όποιο είχαν κλεισμένο μαζί της. Τί είχε συμβεί ; Είχε κλέψει ό πατέρας τό πτώμα από τον τάφο του. "Ένα μονάχα εΐταν βέβαιο : ή φυλάκισις αυτής της γυναικός και τό καθήκον μου να ή συνδράμω.

Συνοδευόμενος από δυό αστυνομικούς έπήγα στο σπίτι του γλύ-πτου. Εΐταν σέ ένα έρημο δρόμο της συνοικίας Βασιζάρφ. "Από τη γοΐλλα μιάς σιδερένιας πόρτας διάκρινα ένα χαρτωμένο σπίτι καταμεσής σ'ένα μικρό κήπο.

Μιά γρηά υπηρέτρια ήρθε ν' άνοιξη μέ προφυλάξεις. "Ερώτησα αν ή κ. Π... εΐταν εκεί.

— "Η γυναίκα του κυρίου, μούγκρισε έ-κείνη, ε'ιναι καιρός που έχει φύγει.

— Συγγνώμη, παρετήρησα, ένόμιζα πώς εΐγούσε.

"Η γρηά με κοίταξε με δυσπιστία και μου είπε :

— "Αν εγύριζε, ό Κύριος θά την έδιω-χνε. Είνε μιά γυναίκα άκαρδη που άφησε να πεθάνει τό παιδί της. Και πήγε να κλεί-ση την πόρτα. Μά δείχνοντας την κάρτα μου είπα : "Εν όνόματι του Νόμου, άφήσέ μας να περάσουμε !>

Σ' αυτά τά λόγια, ή γρηά, τρομαγμένη, έκανε ένα κίνημα σ'ά να ήθελε να τρέξη πρός τό σπίτι για να ειδοποιήσει τον κύριό της. Μ'ά οι συνοδοί μου την έπιασαν και την έ-κράτησαν. "Εμπήκα σπίτι : τό ίσόγειο εΐταν άδειο. "Ανέβηκα στο πρώτο πάτωμα, όπου βρισκόταν τό άτελιέ. Φωνές με ώδήγησαν στο βάθος ενός διαδρόμου όπου είτανε μιά πόρ-τα. Στάθηκα και άκουσα :

— Τό παιδί πεινάει και συ ξεχάσες να του δώσεις γάλα.

— "Έλεος, σέ ίκετεύω... έλεος...
— Πώς, δυστυχισμένη, άρνείσαι να θρέ-

Μαζί με τον άντρα μου...

ψεις το παιδί σου...

— Μά είνε πεθιμένο...

— Είνε ζωντανό... άθλία! Και θά κάνεις αυτό που σου λέω, γιατί άλλοιώς...

— Καλά, ναι, ίκετεύσε ή γυναίκα, θά ύπκούσω...

Έπακολούθησε σιωπή. Έκεινη τή στιγμή χτύπησε τήν πόρτα. Ένας άντρας, καμιά σαρανταριά χρόνων, ύψηλός, με τή ροζέτα τής Λεγεώνας τής Τιμής, μου άνοιξε. Άναγνώρισα τόν έξοχο καλλιτέχνη, του οποίου είχα δει τή φωτογραφία πολλές φορές. Σε μιά γωνία, μιά γυναίκα, με έκφραση χαμένη, αδύνατη και χλωμή σά φάντασμα, κοίτονταν έκμηδενισμένη δίπλα σε μιά κούνια.

Καθώς έλεγα τούς τίτλους μου και τούς λόγους τής έπεμβάσεώς μου, ό γλύπτης μου είπε : « Έμπάτε, κύριε. Έδώ είμαι στο σπίτι μου. Αυτή ή γυναίκα είνε ή σύζυγός μου επί τής οποίας άποδίδω δικαιοσύνη. Είνε μιά μητέρα άναξία, που έγκατέλειψε τό παιδί της και είνε ύπεύθυνη του θανάτου του. Τήν έξαγκαλάζω γά πληρώσει τό σφάλμα της, άφιερώνοντας όλη της τή ζωή σ' αυτό».

— Τό παιδί της ; Μά είπατε ότι πέθανε.

— Πέθανε, ναι, μά τό άνάστησα γιατί είμαι μεγάλος καλλιτέχνης.

Και μ' όδήγησε κοντά στην κούνια, τής οποίας άνάστησε τό παραπετάσματα. Ένα παιδί δυό χρόνων περίπου φαινόταν γά κοιμάται.

— Κράτησε τά μαλλιά του, είπε άνάβοντας, κράτησε τά δόντια του, τά νύχια του. Κράτησε ό,τι δέν άποσυντίθεται και πού μετά τό θάνατο διατηρεί τήν άφθαρσία. Και τά συνάρμοσα σ' αυτό τό κερι που τό έπλασα όμοιο με τό παιδί μου. Τώρα τό παιδί μου ζει, ζει σά νά είχε πέσει σε λήθαργο, μά ζει και είμαι βέβαιος πως μ' άκούει. Μιά μέρα, ίσως, θά ζυπνήη.

Η γυναίκα του είχε σηκωθεί και με είχε πάσει από τό χέρι.

— Μη τόν άκούτε, κύριε Διευθυντά. Ξέρετε καλά ότι οι νεκροί δέν άνασταίνονται. Πρέπει γά τούς θάβουμε γά νά μην μολύνουν τόν άέρα που άναπνέουμε. Έλευθερώστε με από αυτό τό σάπιο πτώμα.

— Τήν άκούτε, βρυχήθηκε ό άντρας, θέλει γά τό θάψει ζωντανό. Είνε άρχεία!

Ήρα τότε στά χέρια μου τό κέρινο σώμα που είταν θαυμασία φτεαγμένο και τό σύντομα στο πάτωμα. Έκεινη έβγαλε μιά κραυγή τρόμου κ' έκρηψε τό πρόσωπο της μέσα στά χέρια μου.

Ό άντρας της σφύριζε όδυνηρά και βάδιζε κατά πάνω μου, άπειλώντας με μένα βαρύ σφυρί τής δουλειάς του : « Δολοφόνε! φώναζε, σκότώσε τό παιδί μου... θά πεθάνει!»

Με τή βοήθεια ενός συνοδού μου, που άκουσε τίς φωνές κ' έτρεξε, τόν έπιασα και τόν άφοπλίσαμε.

Βρίσκεται τώρα κλεισμένος σ' ένα περίπτερο τής Άγίας Άννας, όπου έξακολουθεί νά χαϊδεύει και νά νανουρίζει ένα παιδί φανταστικό, ενώ ή γυναίκα του θεράπευεται στη Σαλπεντιέρη.

André de Lorde

ΟΙ ΣΤΑΥΛΟΙ ΣΤΗΝ ΟΛΛΑΝΔΙΑ

Άπιστευτα είνε τιά λεγόμενα περι τής καθαριότητος στήν Ολλανδία. Ό Έδμόνδος ντε Άυίτσι γράφει έπίσης ένθουσιώδη πράγματα σχετικώς στο περι Ολλανδίας σύγγραμά του. Άξια ιδιαίτερας σημειώσεως είνε τιά περι καθαριότητος τών σταύλων εδικώς.

Πολλάκις, γράφουν οι εκεί μεταβάντες περιηγηταί, ό σταύλος τών αγελάδων είνε καθαρώτερος και από αυτά τά σπίατα, στα όποια μένουν οι άνθρωποι! Πριν εισέλθη κανείς σ' ένα σταύλο στήν Ολλανδία, είνε ύποχρωμένος γά σφογγίση τά πόδια του σε μιά ψάθα πουναι στρωμένη άπ' έξω. Οι σταύλοι είνε συνήθως χιονένοι με πολύχρωμα τούβλα άμειπτου καθαριότητος και σιελιόνητος. Τά παράθυρα είνε έπίσης στολισμένα με παραπετάσματα από μοσελίνα και γλάστρες γεμάτες λουλούδια. Μέσα οι τοίχοι τής φάνης είνε γεμάτοι ζωγραφίες. Η αγελάδες είνε έπίσης πάντοτε χιονισμένες και καλοπυλωμένες. Για νά μη λερωθούνται δε τούς δένον τήν ούρά μ' ένα λεπτό σχοινί από τό ταβάνι. Ένα αδάκι δια του οποίου διαρκώς ρέει νερό, παρασύρει πύσαν άκαθαρσίαν. Μόνον γύρω στα πόδια τών ζώων βλέπει κανείς όλίγην κόπρον, ή όποια όμως καθαρίζεται άμείως. Τό υπόλοιπο μέρος του έδάφους είνε χιονώδους καθαριότητος. Ό άέρας δε εκεί μέσα είνε τόσο καθαρός, ώστε διαν κλείσει κανένας τά μάτια του, άδυνατεί νά πιστέψη δι βρίσκεται μέσα σε σταύλο αγελάδων!...

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις πολύ καλήν τιμήν βιβλία και βιβλιοθήκαι. Γράψτε στο «Μπουκέτο».

Η ΑΓΑΠΗ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΓΕΝΕΩΝ

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΤΟΥ ΕΤΙΕΝ ΡΕ'Υ'

(Συνέχεια έκ του προηγουμένου)

Ένα Τουρκικό τραγούδι πάλιν, λέει γά τήν γυναίκα :

Μ' έσταμάτησε στο δρόμο, παιγδιάρα, χαρωπή,
και μου είπε γά τής κάνω, άν μπορούσοσ στήν στιγμή,
ένα ποίημα «φυλαχτό»
γά τής διώξη τό κακό

Μ' έμπασε, μέσα στο σπίτι,
γá νά εμπνευσθώ εκεί,
γá καθήσομε οι δυό μας,
γá τό γράφομε μαζί.

Και τώρα θά ρωτήσετε,
— Μείναιε όρα πολλή ;
Τό έγραψες τό ποίημα,
έπιασε ή εύχη ;

Και έξακολουθεύε τό ποίημα :

— Πέταξε τό φακιόλι, πίσω, τής είπα, άμα μείναιε μοναχόι. Γιατί σκεπάσεαι ; Σκεπάζεσαι ποτέ τό λουλούδι του άγρού ; Κι' έσένα Λιουλούδι σ' έκαμ' ό Θεός, στολίδι και όμορφιά τής γής.

Γιατί σβύνεις με τό σκεπάσμα αυτό τήν όμορφιά σου, και τήν λάμψη σου ;

Πέταξε τό φακιόλι πίσω και άφρησε τόν κόμο νά σε ιδη και νά ειπή, πως δέν ύπάρχει άλλη κόρη όμοια σάν κ' έσένα.

Άφισε τά μάτια σου νά βγάλουν καρδιοραϊστρες φλόγες.

Άφρησε τά χείλη σο, ν' άνθίζουν σε γέλια ρόδινα.

Πέταξε τό φακιόλι πίσω. Νά μη σε σκεπάξη, χαριτωμένη μου, άλλος πέπλος, παρά τό φως που ζωντανεύει τή όμορφιά σου. Τέτοιο προσωπο δέν είδε ποτέ τό χαρμί του Πατισάχ.

Τά μεγάλα και καθάρια μάτια σου, τά στεφανωμένα με μεταξωτές βλεφαρίδες, γιατί τά κρύβεις ; Σήκωσε τά βλέμματά σου και πέταξε πίσω τό φακιόλι.

Πρέπει γά τόν εαυτό σου νά θριαμβεύση ; και γά του κόσμου τόν θαυμασμό νά ζήσ...

Αυτό είνε τό ποίημά μου, κι νά τόθελες γά φυλαχτό σου.

Μά τί τά θέλεις σύ γά φυλαχτά ;

Ποιός κάνει κακό στο ποίημα του Θεού ; Γιατί ποίημα του Θεού είνε ή γυναίκα ! Και ποιός μπορεί νά κάμη ποίημα άνωτερο από αυτό ;

Και ποιό άλλο θά είνε φυλαχτό, παρά σύ, γυναίκα, που σ' έστειλε ό Θεός στη γή, γά νά φυλάς έμάς τούς άνδρες από τή πληξη τής ζωής, που χωρίς έσένα, θά μάς έφερνε σίγουρα τό θάνατο ;...

***

Ό καρδιά άποκρούει, λέγει ή Μαργκεριτ Πρεβό, ό,τι τό πνεύμα δίδει.

***

Μερικοί άνθρωποι δέν θυσιάζουν τίποτα τόσο εύκολα, όσο εκείνο τό όποιο άγαπούν.

***

Που θά καταλήξη μιά μέρα ή γλώσσα τών ανθρώπων ;

Ό έρωσ δέν θά έχη καμιά άλλη λέξη συνώνυμο, παρά μόνο μίαν. Τό μίσος.

***

Ό χειρότερος έχθρός τής γυναίκας δέν είνε ό άνδρας, δέν είνε ό χρόνος. Είνε ή γυναίκα.

***

Τί μπορεί νά γοητεύση ένα άνθρωπο, έστω και άν αυτός είνε άνθρωπος του πνεύματος ή είνε άνθρωπος άξίας ;

Ός καλλονή ;

Ένα καλό φκιασίδωμα έποτιχημένο.

Ός πνεύμα ;

Μιά προσεκτική ύπουλος κοκεταρία.

Και πρό παντός...

Καρδιά δίως διόλου !

***

Όποιος θελήσει νά έγγίση στο πνεύμα τή γυναίκα, δέν θά πείρη τήν καρδιά της.

***

Ό γάμος, έλεγεν ό Βολταίρος, δύναται νά συγκεφαλαώθη σιάς έξης δυο φράσεις :

« Άλλοι μόν νυμφευόμενοι συμματεύουν τίς γυναίκες των, άλλοι δε συμματεύονται από αυτές.

***

Η προσευχή του Μολλιέρου :

Θεέ μου, δός μου γά μη ρθώ ποτέ
σε γάμου κοινωσίαν
κι' έν έλθω, γά μήν άπατηθώ,
κι' άν άπατηθώ, γά μη τό μάθω,
κι' άν τό μάθω, πεντάρα γά μη δώσω !

(Άκολουθεύε)

